

REDACCIO :

Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S -et-O).

ADMINISTRACIO :

M. MIQUEL

26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Endavant

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

La lluita dels treballadors ha plantejat la liquidació del franquisme

TOT EL POBLE DE CATALUNYA RECOLZA LES VAGUES OBRERES
I LES MANIFESTACIONS UNIVERSITÀRIES

DES d'aquesta trinxera el Moviment Socialista de Catalunya, al costat de la Unió General de Treballadors de Catalunya no ha cessat ni un sol moment d'afirmar LA PRIORITAT DE L'ACCIÓ CONTRA EL FRANQUISME. Ho hem dit i ho repetim: Franco s'aguanta, en equilibre cada dia més inestable, però s'aguanta. Només caurà si els obrers, els estudiants, el poble, afirmen llur voluntat contrària. Els pactes, les negociacions, els acords són necessaris, però només seràn útils si hi ha acció. La dreta espanyola, egoïsta i inconscient, preferia malviure arrapada a la mòmia del vell dictador i no s'hagués mai, per ella mateixa, a «diberalitzar» el règim, encara que li «demanessin» tots els Estats del Mercat Comú. La «diberalització» del règim l'han d'imposar els treballadors amb la seva lluita social, liquidant definitivament el franquisme de l'única manera que es liquiden les dictadures a tot el món: escamentant-les.

Els fets ens han donat la raó. En tanta manera que àdhuc els que no creien en l'acció avui la prediquen i àdhuc la representen pel món. Millor. No ens planyem nosaltres de certes conversions. Precisem però, novament, algunes de les exigències d'aquesta acció que, en unes setmanes ha dreçat a la península una força essencial amb la qual hauran de comptar tots el que creien que «no hi hauria res a fer», i que «calia esperar que es morís Franco». Aquesta força són els obrers. No han esperat ningú. S'han

alçat per reivindicacions essencialment socials. L'acció dels treballadors ha començat i no s'aturarà. El deure dels socialistes i de les forces d'esquerra és conèixer bé les realitats del moment que són les que motiven la combativitat de les masses, les quals demanen augment de salaris, salari mínim vital, etc. Però ens cal tenir present, i precisar quan convingui, les condicions polítiques i socials que permetran als treballadors d'obtenir satisfacció. Donar objectius polítics a la lluita és el deure dels grups polítics, i tots ho han fet així a la península: RESTABLIMENT DE LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES; aquesta reivindicació es retroba en tots els sectors. Cal anar més enllà, almenys pel que toca als socialistes i a les sindicals obreres. Ens cal senyalar els greus problemes d'un demà molt proper i les grans transformacions polítiques i socials que llur solució exigeix.

Res d'això no és incompatible, al contrari, aquestes tasques van lligades: organitzar-se i actuar, cada dia més; oferir una plataforma de conjunt a la dreta per organitzar la convivència democràtica; no dissimular però ni el més mínim, els nostres objectius polítics i socials que són fonamentalment democràtics, i sense els quals no hi haurà solució demà.

Aquest problema de les aliances amb la dreta ha de ser resolt amb claretat i lucidesa. També ho ha de ser el de les relacions amb els comunistes.

El problema de les relacions de les forces d'esquerra democràtiques amb els

comunistes existeix. Existeix en els països democràtics; molt més en el nostre. Com enfocar-lo? Les Forces Democràtiques de Catalunya ja fa temps que hem definit el nostre criteri: coordinació possible de totes les forces que combaten Franco; cap confusió entre elles; cap inútil barreja en els objectius polítics. L'iniciativa i la direcció del combat l'hem de reclamar les forces democràtiques i ens hem d'esforçar sempre en guardar-la. Naturalment, la primera exigència es evidentment no témer l'acció ni la lluita tant en el pla interior com internacional.

Les lliçons d'aquest mes de Maig prenyat d'història són importants. Cal tenir en compte el passat, però mirar endavant, esguardar el present, el dels homes de les noves generacions obreres que han plantejat la lluita al règim.

Les forces democràtiques espanyoles de l'exili han rebut aquests dies una greu advertència. Nosaltres els catalans, sabem que hem de comptar sobretot amb els democràtics i els socialistes de la península. Per això, coneugent llufs inquietuts, diem que cal escoltar-los i ajudar-los. Com sempre passa, unes setmanes d'intensa acció social han plantejat problemes que anys i anys de no fer res deixaven en el vague i com no existents. Es hora de resoldre'ls. El proper gran redreçament de les masses populars ens ha de trobar preparats i disposats a complir el nostre deure, al seu servei exclusivament.

DARRERA HORA

El "Chantage" de Franco

Després del discurs de Garabitas amenaçant amb una altra guerra civil, Franco publica un decret suspentant unes «garanties» que no han existit mai pels obrers i pels democràtics. La lluita obrera ha tancat les portes d'Europa a la dictadura, i Franco vol exiliar tots els seus adversaris. La fermesa popular contestarà com cal aquesta darrera provocació.

CATALUNYA CONTRA FRANCO : LES VAGUES

PRIMERS DE MAIG: LES NOVES SOBRES LES VAGUES D'ASTURIES I DEL PAIS BASC COMENCEN A ESSER CONEGUDES

En realitat, les noves sobre el moviment vaguístic del Nord de la Península foren conegudes tard a Barcelona, almenys per les masses obreres. De fet, fins al dia 7 de Maig no es pot dir que la gent s'hagi donat compte de la situació. El silenci de la premsa franquista fou total, fins aquella data. A partir d'aquella data, el silenci fou interromput de tant en tant per algunes mentides: referències a tres «comunistes» anglesos que organitzaven les vagues; al·lusions misterioses a un polonès que són els culpables de tot. Com que al mateix temps es deia que no passava res i que tot anava bé, la confusió era total. Però com que ningú llegia el diari...

El diari que es va llegir fou «La Vanguardia» del dia 7 publicant a primera pàgina el decret d'excepció i anunciant les més grans precaucions policiaques. A partir d'aquest moment, la gent ja sabia que es posaria en marxa a Catalunya l'opinió obrera, sense temor de quedar-se isolada com altres vegades: el 1951, el 1958... I en efecte, l'acció començà.

5 DE MAIG: MANIFESTS DEL MOVIMENT SOCIALISTA, DE L'U.G.T., DE LA C.N.T. VAGA A LA SIEMENS DE CORNELLA.

El dia 5 de Maig és publicat i molt distribuït el manifest conjunt del Moviment Socialista de Catalunya i de la Unió General de Treballadors, curt i concret, que reproduïm en altre lloc d'aquesta edició. Les consignes són clares:

EL MANIFEST DEL M.S.C. I DE L'U.G.T. DE CATALUNYA

Treballadors de Catalunya:

Des de fa quinze dies els miners asturians han plantejat coratjosament la lluita per l'augment dels salaris, i pel benestar econòmic i social que la dictadura franquista refusa obstinadament.

Malgrat les mesures de repressió, més de 80.000 obrers, miners i metal·lúrgics, d'Astúries, del País Basc, d'Andalusia, s'han sumat a aquesta acció i continuen heroïcament la vaga general.

Treballadors de Catalunya:

Els obrers, els estudiants, tot el poble de Catalunya s'ha d'afirmar present en aquesta hora de lluita. Al manifestar, per tots els mitjans, la nostra solidaritat amb els miners i els metal·lúrgics, afirmarem la nostra voluntat d'obtenir:

Augment general dels salaris!

Salari mínim vital de 150 pessetes diàries!

Restabliment de les llibertats democràtiques!

Treballadors de Catalunya:

Vagues de solidaritat per aconseguir la victòria!

Visca l'acció unida dels treballadors! Visca Catalunya!

Barcelona, Maig del 1962.

**El Comitè Executiu del Moviment Socialista de Catalunya.
El Secretariat de Catalunya de la Unió General de Treballadors.**

«Acció, manifestacions, vagues de solidaritat amb Astúries.»

«Augment general de salaris.»

«Salari mínim de 150 pessetes per dia.»

«Restabliment de les llibertats democràtiques.»

Altres manifestos es publiquen també prenent posicions similars. Les primeres reaccions són favorables. A la Siemens de Cornellà els obrers comencen el treball lent, demanen augment de salaris, manifesten dintre la fàbrica.

8 I 9 DE MAIG: ALTRES MANIFESTS A TOTES LES BARRIADES. ELS UNIVERSITARIS DUEN L'ACCIO AL CARRER: MANIFESTACIONS A L'UNIVERSITAT.

Els grups universitaris, i e' C.C.U. particularment, criden els estudiants a manifestar. Els dies 8 i 9 de Maig milers de manifestos de tota mena i procedències circulen: ugetstes, socialistes, cenetistes, comunistes, cristians, de les HOAC. Escrits a mà, o a màquina; a les barriades obreres o al centre de la ciutat. Tots criden a la vaga i a manifestar.

La gent ara escolta molt atentament les ràdios estrangeres, la ràdio francesa i l'anglesa; Luxemburg també, que informen objectivament de l'acció a Astúries i a Madrid, i al País Basc. Les ràdios occidentals confirmen el que d'u Ràdio Pirineica i les de l'Est. Els diaris de Barcelona continuen muts.

10 DE MAIG: PRIMERA MANIFESTACIO UNIVERSITARIA. 25 DETINGUTS.

El 10 de Maig hi ha la primera manifestació nombrosa. Els estudiants arriben

fins al centre, malgrat les càrregues de la policia. Al carrer Pelayo són dispersats. Canten cants asturians, donen visques als obrers, a Catalunya i a la llibertat. Insulten — si una cosa així es pot insultar — l'Opus Dei. A l'endemà la policia entra a l'Universitat. Hi ha corredisses i cops. 25 estudiants són detinguts: una bona part seran alliberats la mateixa nit, després d'ésser fitxats i d'imposar-los una multa.

14 DE MAIG: MES MANIFESTACIONS. 123 ESTUDIANTS SON DETINGUTS.

El dia 14 de Maig aquests incidents es repeteixen, més violents. Els estudiants volen sortir i manifestar i la policia vol impedir-ho. Hi ha cops, i forcs. 125 estudiants són detinguts. Un gran nombre seran alliberats, però prop d'una trentena queden detinguts i a disposició del tribunal militar.

EL MOVIMENT OBRER PASSA A L'ACCIO. EL 14 COMENCEN LES VAGUES IMPORTANTS.

Però ja l'acció obrera, més lenta — més difícil també — ha començat. I ja no podrà aturar-se, prenent e' relleu amb força de les manifestacions universitàries. El dia 14 de Maig comença la vaga a l'important indústria metal·lúrgica Macosa (abans a can Girona), actualment propietat del Banc Central, un dels cinc titulars de la banca espanyola.

Els obrers demanen augment de salaris; comencen els fabulosos beneficis del Banc durant els anys de l'estabilització. La direcció telefona al governador, a la policia. Les vagues de braços caiguts duraran fins el dia 17 de Maig. A aquesta data el governador ordena el tancament de la fàbrica.

Però el 17 de Maig les vagues a la Maquinista Terrestre i Marítima comencen. A les dues fàbriques, a la de Sant Andreu i a la de la Barceloneta. L'antiga Hispano Suïssa actualment Enasa comença també la vaga. El governador fa tancar les fàbriques el dia 19 de Maig. Els obrers no cedeixen.

A FORA DE BARCELONA: VILANOVA, SABADELL, PRAT DE LLOBREGAT, BERGA, MONTCADA...

Però a fora de Barcelona la vaga s'extén ja: a Montcada, Ripollet, Badalona, Sabadell, Manresa, Berga, Suria, Vilanova, etc..., etc...

A Montcada la vaga debuta a l'empresa de productes plàstics Aismalibar, de capital suís. La situació que es crea al principi a aquesta fàbrica és violent. Els gerents —suïssos— s'han cregut seriosament que la C.N.S. representava alguna cosa i la criden per resoldre el plet. Al mateix temps que a la policia. Els obrers no volen saber res ni amb la C.N.S. ni

OBRERES I L'ACCIO UNIVERSITARIA

amb la policia. Mantenen fermament la vaga; amb serenitat, refusant les provocacions. Finalment l'empresa negociarà i els obrers, obtindran parcialment satisfacció en llurs demandes.

El dilluns 14 de Maig la vaga s'extén al Prat de Llobregat, a la Seda, de fibres. Més de tres mil obrers fan vaga i s'instal·len tot al llarg de la carretera que va a l'aeroport. La manifestació té èxit i els tixistes i viatgers s'assabenten d'aquests altra «Espanya turística» que es posa en moviment.

El dia 15 de Maig la vaga s'extén vers les mines de Berga, Suria, Sallent, on l'agitació era forta feia molts dies i on es practicava el treball lent feia temps. Les cinc mines de carbó de Carbones de Berga S.A., paren completament el treball. Treballa únicament la mina de Serchs, explotada en condicions antieconòmiques: els obrers temen que l'empresa aprofiti l'ocasió per a tancar-la definitivament i deixar-los sense feina. A totes les mines els miners en edat militar són requisats. Però els obrers no cedeixen.

I el 22 de Maig les mines de potassa de Suria comencen també la vaga.

Hi ha hagut vagues també a les fàbriques Marques, de Vilanova; a la Pirelli de Manresa; a can Marçet, de Sabadell i altres fàbriques tèxtils; a l'Hispano Olivetti de Barcelona, a l'Unio Vidriera Barcelonessa, etc., etc.

Als tramvies de Barcelona l'agitació ha estat vivíssima. El dijous, 24 de Maig la vaga començava a aquesta empresa. El governador militar amenaça de requisar els obrers. Els tramvies practiquen des d'aleshores el treball lent. Els tramvies circulen a poc a poc i es paren llarg temps... A la Catalana de Gas i Electricitat, la nit del 24 al 25, els obrers del torn de nit decideixen la vaga; al matí la policia, els guardies detenen gent i amenacen els obrers del nou torn de dia...

Però els treballadors no cedeixen i practiquen el treball lent.

LES MANIFESTACIONS PACIFIQUES.

La consigna de *manifestar pacíficament*, ha estat seguida sempre que ha estat possible, malgrat les precaucions i les càrregues de la policia, que impedié arribar fins al centre de la ciutat. Llargues files silencioses d'obrers, concients i disciplinats, desfieren tots els dies pels carrers de les barriades intentant arribar a la Plaça de Catalunya o a la Plaça de la Catedral. Els obrers de la Macosa arribaren fins al passeig de Colón. El 25 els vaguistes anaren fins a la Catedral. La policia intervingué, entrant incús dins el temple per detenir cinc obrers, i provocant l'intervenció de tres capellans que volgueren impedir-ho. El diumenge, dia 27 de Maig una manifestació de vaguistes i d'estudiants arribà fins a la Plaça de l'Universitat. Un capellà anava al davant.

DETENCIONS

Foren nombroses però seving no duren. Per això mateix ens abstenim de donar noms fins que estarem segurs que els detinguts passen o no a la Model. La policia adoptà la tactica de detenir molta gent per espantar. Però com que la gent no s'espantava, finalment devia deixar anar els detinguts — després de fitxar-los i d'amenaçar-los, naturalment.

El fet evident és: quan el poble es manifesta unànime la repressió no pot res contra ell.

CONSEQUENCIES D'AQUESTA ACCIO

1) La més important és que els treballadors han perdut la por, el terrible complex de terror que durava feia anys. Els obrers saben que per obtenir «una pesseta més», una vida més decent, un augment de salaris, cal demanar-los i cal lluitar. I molt sovint han obtingut satisfacció, sinó total almenys parcial: el dret de vaga pot no ésser reconegut a l'Espanya totalitària de Franco; és reconegut i imposat pe's obrers. Es el primer fet important d'aquesta acció. Altres seguiran.

2) L'església s'ha dividit i una part ha estat fidel — ja era hora! — als ensenyaments de Crist, que no predicava pels rics sino per donar la seva part de benestar als pobres. Es aquest també un fet polític i social important. L'església, definitivament, sembla haver dit no a la C.N.S. I això malgrat l'actitud d'alguns bisbes camises viejas com el simple que hi ha a Madrid-A'calá, Ejo y Garay. A Catalunya, ahir com avui, l'església però no «ha fet» les vagues. Ni té per qué fer-les ni POT fer-les. Els treballadors catalans, en general resten fidels a les seves tradicions. Les han retrobades, simplement. I l'U.G.T. i la C.N.T. de Catalunya les representen s'hi sumen obrers cristians que lluiten enlloc de fer d'esquirols com voldria la burgesia, millor.

3) La C.N.S. ha rebut un cop seriós i probablement no es referà pas. Els patrons troben que un sindicat franquista que no es capaç d'impedir les vagues — per qué serveix? Els obrers pensen amb raó que la C.N.S. només serveix per intentar impedir les vagues. La lluita per la llibertat sindical entra en una nova fase. 4) Entren també en una nova fase les lluites polítiques i socials. La polització

dels medis universitaris, intel·lectuals, del país és un fet. Els manifestos dels intel·lectuals han tingut gran ressó. Es el país que treballa i el país que pensa el que ha dit que ja era hora d'acabar amb el franquisme. Els pròxims mesos seran decisius.

LA SOLIDARITAT INTERNACIONAL.

Els obrers també l'han coneguda per la premsa clandestina, per la radio. Han sabut que hi havia manifestacions, vagues de solidaritat, que es recollien milions de pessetes per ajudar els vaguistes. Els treballadors de Catalunya esperen que aquesta vegada l'ajuda arribarà realment a l'Interior i servirà per ajudar els vaguistes i les famílies, pagar les multes, pagar els advocats, preparar e's quadres per les pròximes batalles. L'ajuda, a l'interior. Els treballadors de Catalunya ho esperen, ho demanen i si convé ho exigiran. Per avui prou d'aquesta qüestió.

Altament, el capitalisme és internacional i cal que els treballadors ho siguin també. L'Hispano Olivetti i la Pirelli són empreses de capital italià; les Lámpares Z són de la Philips holandesa; i Siemens de la Siemens alemana; les Potasses de Suries de capital belga; la Seda de capital holandès; Aismalibar, suis, etc., etc. Els sindicats obrers d'aquests països han de saber que, demanant uns salaris decentes, els treballadors de Catalunya contribueixen a elevar els salaris a tots aquests països. Els sindicats d'aquests països han de fer pressió sobre aquestes empreses.

FINAL

Finalment l'essencial és que tot-hom sap que tot això no ha fet més que començar. Els treballadors han alçat el cap. Han représ consciència. Són la força essencial del país. Ho saben. Les heroiques lluites del passat han retrobat els seus hereus. Quelcom de nou ha començat a néixer aquests dies a Catalunya: l'esdevinidor socialista depén d'aquesta consciència dels obrers que s'han mostrat més dignes, més disciplinats, més HOMES que els franquistes que pretenen governar el país amb dictadura per qué els nostres treballadors són «incapaços» de gaudir de la llibertat! Són els treballadors, el poble, el que dirà la darrera paraula. Avui tot-hom n'està convençut.

ELS INTELECTUALS CATALANS AL COSTAT DELS OBRERS

Després de la crida dels intel·lectuals madrilenys, encapçalada pel President de l'Academia espanyola, Menéndez i Pidal, els intel·lectuals de Catalunya han adreçat igualment una crida demanant la supressió de la censura, i la total llibertat cultural d'acord amb els principis de l'UNESCO que Franco, aparentment accepta.

Més de 130 escriptors, pintors, escriptors, etc., etc., signen aquesta crida que reclama de fet el dret de la llengua catalana a la plena llibertat.

CONTRA LA REPRESSIO

Obrers i estudiants multats i detinguts han de sortir en llibertat
Tots hem d'exigir : **LLIBERTAT PELS PRESOS !**

Es coneixen alguns noms de detinguts passats a disposició del Capità General i amenaçats de passar al Consell de Guerra:

ESTUDIANTS : Anna Sellés i Manuel Vazque, de Filosofia; Salvador Clotes, també de Filosofia que fou apallissat per la «valenta» policia de Franco; Martí Capdevila, de Ciències econòmiques que fou també apallissat; Antoni Aponte, Albert Ballesteros, Pere Puig, Martí Cap-

devila, estudiants d'Econòmiques; Alfred Barron de Geologia; Ferran Fullà, de Física; Isidre Moles, Lluís Avilés, Joan Ferró, Hernandez Castell, estudiants de Dret.

ADVOCATS I UNIVERSITARIS: Joan Sardà, Josep Ignasi Urenda, Rodolf Guerra.

OBRETS I EMPLEATS: són molts nombrosos, però es coneixen pocs noms: Fió, Quirós, Paredes, Rodriguez, Foix,

Martinez, Gomez, Lopez, Josep Font. Molts d'ells són metal·lúrgics. Josep Font, de divuit anys ha ingressat a la Model brutalment apallissat. Bonifaci Vera, de la Maquinista, ha ingressat amb un braç trencat a causa dels malstractes policials.

Són els millors fills del nostre poble: hem de lluitar per què retrobin la llibertat, i amb ells els milers de detinguts de totes les presons!

A Catalunya : l'Interior i l'Exili, units

AL POBLE DE CATALUNYA

Barcelona, Maig 1962.

Les vagues d'aquests dies demostren les contradiccions profundes del règim i la seva incapacitat de resoldre els problemes bàsics del país.

En l'aspecte econòmic no ens ofereix en efecte altre alternativa que la misèria dels treballadors i la inflació; el desordre financer o la inseguretat social. Es possible, però, que quan Europa i el món sencer s'encaaminen cap a una economia d'abundància, el nostre país continui éssent l'únic entre els de vella civilització on la clau de volta de l'economia és el baixíssim nivell de vida de la gran majoria dels seus ciutadans ?

Aquesta situació no podia durar. Contra ella s'ha aixecat la classe treballadora amb les vagues iniciades a Astúries, a Euzkadi, a Catalunya, i a tota la Península. Per primera vegada, venent el complex del terror, els treballadors plantegen en massa el problema dels salaris de fam i, passant per damunt de la llei iniqua que prohibeix la vaga, demostren la seva voluntat d'ésser considerats homes lliures. Al costat d'ells, elements diversos dels estaments més sensibles del país — estudiants i intel·lectuals en gran nombre, juristes, sacerdots — els manifesten coratjosament llur simpatia. La maduresa política, la responsabilitat, la consciència cívica amb què les vagues i altres manifestacions col·lectives es desenvolupen, destrueixen definitivament el mite que el nostre poble no està preparat per a la democràcia. En canvi, l'única resposta del règim a tan pacífiques demostracions ha estat l'ús de la força i els judicis sumaríssims, i només el seny dels treballadors ha evitat esdeveniments molt lamentables.

Tots aquests fets fan patent una vegada més que la justícia social i econòmica són inseparables de la llibertat. Per això resulta evident que no hi ha altre camí que canviar l'anacrònica estructura totalitària i oligàrquica de l'actual règim polític espanyol. Aquesta és, en el fons, la llei profunda de les vagues.

L'opinió pública, amb els obrers als seu davant, no pot accontentar-se de reajustaments transitoris. El que demanen és una veritable rehabilitació del país, que el règim es incapaç de realitzar, que pugui garantir autènticament a tots la pau i la justícia, l'ordre, la llibertat i el pa. Les organitzacions polítiques i sindicals que sotassignen us inviten doncs a solidaritzar-vos amb els treballadors en vaga i amb els que, per haver-la fet, estan sofrint persecució: a encoratjar-les a perseverar en llur esforç i sacrifici i a recolzar per tots els mitjans llurs legítimes reivindicacions. Per la nostra banda, conscients de la responsabilitat que ens pertoca, patrocinem qual-sevol iniciativa que tendeixi a establir un règim democràtic fonamentat en el lliure i directe exercici de la sobirania popular i que permeti incorporar el país a la comunitat de pobles lliures d'Europa i que acabi amb les discriminacions nacionals, socials i econòmiques que el règim ens imposa. La nostra voluntat és donar la paraula al poble. Es ell, en definitiva, el que ha de dir el darrer mot.

Acció Catalana Republicana. — Regional Catalana de la Confederació Nacional del Treball (A.I.T.). — Democràcia Cristiana de Catalunya. — Esquerra Republicana de Catalunya. — Moviment Socialista de Catalunya. — Front Nacional de Catalunya. — Secretariat de Catalunya de la Unió General de Treballadors (C.I.O.S.L.).

El Comitè de Coordinació de les Forces Democràtiques de Catalunya a l'Exili

Saluda el magnífic esperit de solidaritat que, envers els treballadors d'Astúries, del País Basc i d'altres indrets de la península, expressen els obrers i els estudiants de Catalunya amb les manifestacions i vagues de Barcelona, Badalona, Sabadell, Cornellà, Berga, Salent, Tarrassa, Manresa, Vilanova, Sitges i d'altres viles catalanes.

Aquestes manifestacions de solidaritat, que reafirmen la voluntat combativa del nostre poble, asseguren també la seva decisió d'obtenir un immediat millorament de la condició social obrera, el restabliment de les llibertats democràtiques que n'és la permanent garantia, i les quals llibertats són, a Catalunya, inseparables de les de caràcter nacional...

La lluita dels treballadors, la intervenció de les masses populars en la contesa, l'acció democràtica actual a Portugal, plantegen una nova perspectiva en el panorama peninsular la qual obliga a totes les forces antifranquistes de l'exili a considerar-la amb una atenció urgent. Les organitzacions components del **Comitè de Coordinació de les Forces Democràtiques de Catalunya a l'Exili** estan plenament convençudes d'aquesta urgència i afirmen que la iniciativa democràtica ha de manifestar-se en tots els terrenys, ensems que ha de senyalar als pobles de la península, units en la lluita contra l'opressió, el camí que indubtablement ens portarà a l'establiment del règim de justícia social, de pau i de llibertat que tots desitgem.

Paris, Maig del 1962.

Comitè de Coordinació
de les Forces Democràtiques
de Catalunya a l'Exili.

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA